

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové, ve věci žalobkyně: **G. T.** nar., státní příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2013, č. j. MV-105140-5/SO-2013,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 11. 2013, č. j. MV-105140-5/SO-2013, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 3. 7. 2013, č. j. OAM-21115-9/DP-2013, a napadené usnesení potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kterou podala dne 24. 4. 2013.

Nezákonnost řízení před správním orgánem prvního stupně žalobkyně spatřuje v tom, že správní orgán téhož dne doručil jejímu zmocněnci usnesení o zastavení řízení i usnesení, kterým nevyhověl žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Tento postup je podle názoru žalobkyně v rozporu s ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně má za to, že jí tímto postupem bylo znemožněno uplatňovat v řízení její práva. Konstatuje, že má právo před tím, než bude meritorně rozhodnuto ve věci o její žádosti, znát, jakým způsobem bude rozhodnuto o její žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti tak, aby podle toho mohla upravit svůj postup v rámci řízení. Žalobkyně poukazuje na rozhodnutí žalované v jiné věci, v němž žalovaná konstatovala, že totožný postup je v rozporu s procesními pravidly.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a aby současně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že dne 28. 6. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 3. 7. 2013 bylo vydáno usnesení, že se žalobkyni podle ust. § 39 odst. 2 ve spojení s ust. § 39 odst. 1 správního řádu lhůta k doložení požadovaného dokladu neprodlužuje. V odůvodnění správní orgán prvního stupně uvedl, že již ve výzvě ze dne 16. 5. 2013 byla žalobkyni stanovena lhůta 30 dnů k odstranění vad žádosti, tato lhůta uplynula dne 24. 6. 2013. Správní orgán nemůže vyhovět žádosti o prodloužení lhůty stanovené ve výzvě, neboť tato lhůta uplynula ke dni podání žádosti žalobkyně. Z logiky věci vyplývá, že nelze prodloužit lhůtu, která již uplynula. Žádosti o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů správní orgán nevyhověl, neboť stanovenou lhůtu považoval za přiměřenou a navíc žádost žalobkyně byla podána po uplynutí lhůty. Otázka zhodnocení přiměřenosti lhůty je věcí správního uvážení, správní orgán nemusí takové žádosti vyhovět. K námitce týkající se porušení zásady § 4 odst. 4 správního řádu se žalovaná nevyjádřila, neboť tato skutečnost nebyla namítána v rámci odvolání.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Podstatou žalobní argumentace bylo, že řízení před správním orgánem prvního stupně bylo nezákonné, jelikož usnesení, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, a usnesení o zastavení řízení byly žalobkyni doručeny současně. Této námitce soud nepřisvědčil.

Na základě studia správního spisu dal soud za pravdu žalobkyni v tom, že jak usnesení č. j. OAM-21115-9/DP-2013, kterým správní orgán nevyhověl žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti stanovené ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 16. 5. 2013, tak usnesení č. j. OAM-21115-10/DP-2013, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání zastaveno, byly vydány téhož dne, tj. 3. 7. 2013. Soud nicméně neshledal, že by tímto postupem mohla být žalobkyně jakkoli dotčena na svých veřejných subjektivních právech.

Soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ust. § 39 odst. 2 správního řádu, pokud o žádosti žalobkyně o prodloužení stanovené lhůty rozhodl usnesením. Z čísla jednacího tohoto usnesení (které je nižší) je zřejmé, že toto bylo vyhotoveno dříve než následné usnesení o zastavení řízení. Proti usnesení bylo možné se bránit odvoláním, což žalobkyně učinila, správní řád v ust. § 76 odst. 5 správního řádu nicméně tomuto odvolání nepřiznává odkladný účinek. Správnímu orgánu prvního stupně proto nic nebránilo následně řízení zastavit a nečekat na případně podané odvolání, popř. na rozhodnutí odvolacího orgánu o něm.

Třebaže žalobkyně namítala, že jí bylo postupem správního orgánu znemožněno uplatňovat v řízení její práva, jelikož předtím, než bylo rozhodnuto o její žádosti o vydání povolení k pobytu, nevěděla, jakým způsobem bude rozhodnuto o její žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, a proto nemohla upravit svůj postup v rámci řízení, tato argumentace nemůže obstát pro svou bezobsažnost. Předně je nutno konstatovat, že žalobkyně tuto obecnou argumentaci neuplatnila ve správním řízení, když proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala toliko blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu nedoplnila o konkrétní odvolací námitku, a tato se objevuje poprvé v řízení před soudem. Ani v žalobě však žalobkyně nijak neupřesnila, jaký konkrétní vliv by na konečné rozhodnutí mohlo mít, pokud by jí bylo usnesení o žádosti o prodloužení lhůty bylo doručeno dříve než usnesení o zastavení řízení.

Žalobkyně ostatně žalobními námitkami směřuje toliko proti procesnímu postupu správního orgánu prvního stupně, již však nijak nezpochybňuje zákonnost vlastního výroku, kterým bylo řízení o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno. Žalobkyně nenamítala, že by mělo být v řízení o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnuto jinak. Právě otázka, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení, je přitom v případě usnesení, jehož výrok se opírá o ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jedinou otázkou, kterou soudu přísluší v řízení o žalobě proti tomuto usnesení posuzovat.

Soud ve shodě s názorem žalované konstatuje, že podmínky pro zastavení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání byly v daném případě splněny. Dne 24. 4. 2013 podala žalobkyně u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož k žádosti nebyly doloženy všechny zákonem požadované náležitosti, správní orgán dne 16. 5. 2013 žalobkyni vyzval k doložení chybějících dokladů – konkrétně rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání; k odstranění vad jí byla poskytnuta lhůta 30 dnů – tato lhůta tedy uplynula dne 24. 6. 2013. Pokud dne 28. 6. 2013 obdržel správní orgán žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů o dalších 30 dnů, této žádosti nebylo možné vyhovět již z toho důvodu, že ke dni podání žádosti o prodloužení lhůty již lhůta k odstranění vad uplynula. Lze souhlasit s názorem, že nelze prodloužit lhůtu, která již uplynula. Soud se ztotožnil i se závěrem

správních orgánů, že ani v případě včasné podané žádosti o prodloužení lhůty by nebylo možné žalobkyni vyhovět z důvodu nepřiměřenosti, jelikož žalobkyně měla dostatečně velký časový prostor k odstranění vad žádosti (celkem 69 dnů). Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila nedostatky podání, postupoval správní orgán prvního stupně v souladu se zákonem, pokud řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová